

# РЕШЕНИЕ

№ 2564

гр. София, 17.04.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,**  
в публично заседание на 09.04.2012 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на  
прокурора ПЕТРОВ, като разгледа дело номер **441** по описа за **2012** година  
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален  
кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № АССГ 919/13.01.2012 г. от [фирма] с ЕИК[ЕИК] със  
седалище и адрес на управление, [населено място], [улица], представлявано от П. Н.  
Д. и Е. А. П., чрез пълномощник адв. Б., срещу ревизионен акт (РА) №  
[ЕГН]/20.07.2011 г., издаден от В. Д. Л., на длъжност инспектор по приходите при ТД  
на НАП – С., потвърден с решение № 2242/12.12.2011 г. на Директора на Дирекция  
ОУИ С. при ТД на НАП – С..

Жалбоподателят обжалва ревизионния акт (РА) в частта на отказаното право на  
приспадане на данъчен кредит в размер на 210 450,00 лв. за данъчен период м.  
09.2010г. Излага подробни съображения и иска същият да бъде отменен в  
обжалваната част като незаконосъобразен поради неправилно приложение на ЗДДС.  
Твърди, че отказът на данъчен кредит е изцяло в противоречие с действащата към  
ревизирания период уредба, характеристиките на данъка, както и с принципа на  
неутралност, основополагащ в системата на ДДС. Позицията се на практика на Съда на  
Европейския Съюз. Исква присъждане на направените по делото разноски.

Обжалваният РА е издаден след като на основание Заповед за възлагане на ревизия  
(ЗВР) №1101053/27.01.2011г., изменена със ЗВР № 1103990/01.04.2011г., изменена със  
ЗВР № 1105044/28.04.2011г., издадени от П. Г. Г., на длъжност началник сектор  
„Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на

ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за периода от 01.07.2010г. до 31.12.2010г.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад (РД) № 1105044/15.06.2011г., връчен на управителя на 16.06.2011 г. В РД е направено предложение за установяване на задълженията, като на осн. чл.70, ал.5 от ЗДДС се предлага да се откаже правото на данъчен кредит по документ № 3/15.07.2010г., изд. от ЧСИ Н. Т. за извършена пордажба на недвижими имот в [населено място] и съответно корекция на резултата за данъчен период м.07.2010г. А. в РД е, че не е уточнено дали сградата е нова по смисъла на §1, т.5 от ДР на ЗДДС и няма данни за упражняване на правото на избор по чл.45, ал.7 от ЗДДС.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е постъпило писмено възражение с вх.№ 1453-00-6437/27.06.2011 г. срещу констатациите, отразени в РД, с искане да бъдат обсъдени изложените съображения и приложените доказателства.

Ревизията приключва с РА № [ЕГН]/20.07.2011 г., издаден от В. Д. Л., на длъжност инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед за определяне на компетентен орган (ЗОКО) № К 1105044\_1/19.07.2011 г., издадена от П. Г. Г.. В РА възражението на ревизираното лице срещу констатациите на РД за данъчен период м.07.2010г. е прието за основателно и не е направена корекция в резултата за този период.

С РА е извършена корекция на резултата по ЗДДС за друг данъчен период-м.09.2010г. За този период декларираният от жалбоподателя данъчен кредит е формиран основно със закупени недвижими имоти чрез ЧСИ по реда на чл.131 от ЗДДС. Имотите са нови сгради съгласно § 1, т.5 от ДР на ЗДДС, за което са изпратени искания до общини Р. и П. и са получени отговори, т.4.3 и 4.4. от РД. Установено е, че длъжникът [фирма] не е собственик на недвижимите имоти, описани в протоколите по чл.83 от ППЗДДС, издадени от ЧСИ ДЗЗД „Л. и Г.“. Собственици на имотите по описаните протоколи (стр.11 от РА, л.189 по делото) са 8 нерегистрирани по ЗДДС физически лица и 2 юридически лица. Ревизиращият орган счита, че специалният ред на облагане с ДДС по чл.131, ал.1 от ЗДДС е специален, приложим единствено в случаите, когато длъжникът е регистрирано по ЗДДС лице и предмет на публичната продажба по реда на ДОПК/ГПК или на продажбата по ЗОЗ е имущество, което е негова собственост, като извън обхвана на чл.131 от ЗДДС оставали случаите, при които предмет на публичната продажба/продажба е имущество – собственост на трето лице. При тази хипотеза, ако собственикът на имуществото е регистрирано лице и доставката е облагаема, то тя трябва да се документира по общия ред на закона – начисляване на ДДС от доставчика, а за съдебния изпълнител не възниквало задължение да удържи и внесе дължимия по доставката ДДС. При тези мотиви органът, издал РА, на основание чл.70, ал.5 от ЗДДС не признава данъчен кредит общо в размер на 210 450 лв. по протоколи № 37/15.09.2010 г., № 38/15.09.2010 г., № 39/15.09.2010 г., № 40/15.09.2010 г., № 41/15.09.2010 г., № 42/15.09.2010 г., № 43/15.09.2010 г., № 44/15.09.2010 г., № 49/30.09.2010 г., № 50/30.09.2010 г. № 51/30.09.2010 г. и № 52/30.09.2010 г., издадени от ЧСИ „Л. и Г.“ ДЗЗД. Резултатът за периода е променен от ДДС за възстановяване 326 198, 82 лв. на ДДС за възстановяване в размер на 115 748, 82 лв.

РА е връчен на 22.07.2011г. и обжалван по административен ред. Жалбоподателят при административното обжалване възражава по същество, че за целите на закона е без значение чия собственост е недвижимият имот и никъде в разпоредбата на чл. 131 от

ЗДДС, в редакцията му към 2010 г., не е въведено изискване имотът да е собственост на длъжника. Пояснява, че това следва поради спецификата на този вид продажба, осъществявана от трето независимо лице, в случая частен съдебен изпълнител и подчинена на строго регламентирани правила и оттук следвал специалният ред на облагане. На следващо място излага съображения, че изискването за собственика на вещта да е регистрирано по ЗДДС лице е поставено от законодателя едва с изменението на ЗДДС (ДВ. бр. 94 от 2010г., в сила от 01.01.2011 г.) и като материално-правна, разпоредбата нямала обратно действие. Излагат се доводи, че отказът за приспадане на данъчен кредит ще доведе до двойно събиране, при което дружеството плаща данъка два пъти - един път като включен в цената на вещите, които са предмет на публичната продажба, и втори път, след като на дружеството се отказва правото на приспадане на данъчен кредит по същите доставки. Счита, че същото е в противоречие с характера на ДДС като косвен, многофазен и некумулятивен данък. В подкрепа на горното цитира Решение на Съда на ЕО по дело C-438/2009 г. В заключение възразява и, че наличието на документ, удостоверяващ внасянето на данъка е абсолютна предпоставка за признаване правото на приспадане на данъчен кредит.

С Решение № 2224/12.12.2012г. Директорът на Дирекция ОУИ - С. е потвърдил РА. Решаващият орган намира, че собствеността на принудително продадените имоти е определяща за правилното документиране, респективно ползване правото на приспадане на данъчен кредит. Именно прехвърлянето на правото на собственост върху недвижим имот, макар и принудително, с постановление за възлагане е основание за начисляване на данъка. Действително, в разпоредбата на чл. 131 от ЗДДС (в редакцията за 2010 г.) не било изрично записано, че длъжникът, регистрирано по този закон лице трябва да бъде собственик на имуществото – предмет на публичната продажба, но това следвало от общото тълкуване на закона и разпоредбите на чл. 131 от ЗДДС и чл. 83 и чл. 59 от ППЗДДС. Позовава се на Разяснение изх. № 20-00-238 от 08.09.2010 г. на НАП. Решаващият орган излага аналогични съображения на тези в РА за специалния ред на облагане с данък върху добавената стойност по чл. 131, ал. 1 от ЗДДС, за приложимостта му единствено в случаите, когато длъжникът е регистрирано по ЗДДС лице и предмет на публичната продажба по реда на ДОПК/ГПК или на продажбата по ЗОЗ е имущество, което е негова собственост и че извън обхвата на разпоредбата на чл. 131 от ЗДДС остават случаите, при които предмет на публична продажба/продажбата по ЗОЗ е имущество на трето лице, предоставено за обезпечаване на задълженията на длъжника. Органът посочва, че в конкретния случай действията, извършени от страна на ЧСИ по начисляване и внасяне на ДДС са неправомерни, тъй като имотите са били прехвърлени от страна на длъжника [фирма] на трети лица, въпреки вписаната договорна ипотека в полза на [фирма], доколкото липсва основание за прилагане на специалния ред. Доставките е следвало да бъдат документираны по общия ред на ЗДДС, а така определеният и удържан данък е следвало да участва в масата за удовлетворяване на кредитора по публичната продажба - [фирма]. Посочва, че редът за връщане на недължимо платения данък е чрез отправяне на искане от частния съдебен изпълнител, указан в друго цитирано разяснение на НАП. Решението е връчено на 13.12.2011г. Следва жалбата срещу РА до съда.

При съдебното обжалване жалбоподателят застъпва с разширени доводи тезата, оспорваща като неправилно тълкуването на органите по приходите на чл.131 от ЗДДС

в редакцията му към ревизирия период, че освен безспорните предпоставки на чл.131, л.1 от ЗДДС – наличие на публична продан по реда на ДОПК или ГПК и длъжникът да е регистрирано по ЗДДС лице, е необходимо имотът, обект на публичната продан да е собственост на длъжника. Счита, че това условие не намира опора в нормативната уредба към датата, която е била осъществена публичната продан. Твърди, че такова изменение е било прието, но действа от 01.01.2011г. и не намира приложение в настоящия случай. Сочи практика на ЕС, съгласно която в случай, когато едно лице не е регистрирано по ДДС липсва основание да е отказан данъчния кредит, ако фактурата е налице и има достатъчно яснота относно доставката, която е осъществил. В конкретния случай доставчикът е ЧСИ, който е отразил данъка и го е внесъл и издал съответния документ. Смята, че начина, по който е подхотено, е в противоречие с целта на данъчния закон, поради което издадения РА е незаконосъобразен.

Отвотникът Директора на Дирекция „ОУИ” – С., понастоящем с наименование Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” (ОДОП) – С. при ЦУ на НАП, представляван от юрк. Г. оспорва жалбата и иска да се отхвърли като неоснователна. Счита, че решението е правилно и законосъобразно по изложените в него мотиви. Претендира присъждане на разноси по делото.

В хода на съдебното производство освен административната преписка по издаване и обжалване на РА е представено като доказателство решение на Пазарджишки окръжен съд от 07.10.2010 г., с което длъжникът [фирма] е обявен в несъстоятелност с начална дата на неплатежоспособност 16.06.2008 г. (л.241 и сл. по делото).

По допустимостта на жалбата: Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК – решението е връчено на 13.12.2011 г., а жалбата до съда е подадена чрез решаващия орган на 23.12.2012г. Спазен е и срокът по чл.155, ал.1 вр. с чл.156, ал.7 от ДОПК. Предмет на съдебното обжалване е РА, който е обжалван по административен ред, в обжалваната пред съда част. Жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По основателността на жалбата:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на РА, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. При преценка по същество на жалбата и длъжимата служебна проверка за законосъобразност на РА, съдът приема следното:

Обжалваният в настоящото производство РА № [ЕГН]/20.07.2011 г. е издаден от орган по приходите, определен със ЗОКО № К 1105044\_1/19.07.2011 г. на органа, възложил ревизията и съответно е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК (ред. преди изм. в ДВ, бр. 82 от 2012 г.) вр. с чл. 118, ал. 2 от ДОПК и с чл. 7, ал. 1 т. 4 от ЗНАП и в кръга на определените му в чл. 119, ал. 3 от ДОПК правомощия. РА е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1, т. 1 – т. 8 от ДОПК.

Съдът не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на РА. В хода на ревизията са извършени съответните процесуални действия по събиране на доказателства от значение за определяне на спорните задължения, обезпечено е участието на ревизираното лице в ревизионното производство. Изводите на органите по приходите въз основа на събраните

доказателства и при направеното възражение от лицето са въпрос по материалната законосъобразност на РА.

При преценка приложението на материалния закон:

Спорът се свежда до това приложима ли е разпоредбата на чл. 131, ал. 1, т. 2 от ЗДДС, във връзка чл. 83 и чл. 59 от ППЗДДС в процесния случай и начислен ли е с основание от ЧСИ данъкът, приспадан от жалбоподателя по протоколите, описани по-горе.

Съдът намери следното по горния спор, съобразно установеното по делото:

В случая ревизираното лице е придобило като купувач на публична продан описаните имоти на 15.09. и на 30.09.2010г., когато е действала редакция на чл.131, ал.1 от ЗДДС (ДВ бр.2007г.), предвиждаща задължения на съдебния изпълнител във връзка с начисляване на ДДС: в случай на публична продан по реда на ГПК и когато длъжникът е регистрирано по този закон лице, в срок от 5 дни от получаване на продажбата съдебният изпълнител е длъжен да преведе дължимия данък по продажбата по банковата сметка на компетентната ТД на НАП по регистрацията на длъжника; да състави документ за продажбата, определен с правилника за прилагане на ЗДДС в три екземпляра (за съдебния изпълнител, за длъжника и за купувач); да предостави този документ на длъжника и получателя в срок три дни от издаването му и да уведоми компетентната ТД на НАП по регистрацията на длъжника за издадения документ.

Горните условия и съответно дължими съобразно закона действия на ЧСИ са налице и не се спорят: касае се за публична продан по реда на ГПК, като длъжникът [фирма] е регистрирано по ЗДДС лице. Видно от констатациите на РД (стр.6, л75 по делото) не се спори, че: - е изпълнено изискването на чл.131, ал.1, т.2 от ЗДДС като са съставени документи за продажбите от ЧСИ, които отговарят на изискванията на чл.83 от ППЗДДС; - че дължимият ДДС по продажбите е преведен от ЧСИ по сметка на ТЗ на НАП съгл.разпечатки от СУП; - извършените доставки с издадените документи, ЧСИ, вид на имота, преведен ДДС, длъжници и подадени уведомления към ТД на НАП, подробно описани в справка към РД; - за признаване правото на данъчен кредит за доставките по чл.131, ал.1 от ЗДДС според ревизиращите органи дружеството отговаря на изискванията на чл.68, ал.5 от ЗДДС.

Следователно съгласно редакцията на чл.131, ал.1 от ЗДДС към датата на процесните публични продажби ЧСИ е действал съобразно материалния закон. Както отбелязва и ответникът в решението си: „действително, в разпоредбата на чл.131 от ЗДДС в редакцията за 2010г. не е изрично записано, че длъжникът, регистрирано по този закон лице трябва да бъде собственик на имуществото – предмет на публичната продан...“ Съдът не споделя становището на ответника, че въведеното по-късно изискване на чл.131, ал.1 от ЗДДС обн.ДВ бр.94 от 2010г., в сила от 01.01.2011г. собственикът на вещта да е регистрирано лице, макар и да не е изрично записано в действащата, приложима в процесния случай норма, следвало от общото тълкуване на закона и разпоредбите на чл.131 от ЗДДС и чл.83 и чл.59 от ППЗДДС, както и позоваването за тълкуване на разпоредбата на разяснение, дадено от изпълнителния директор на НАП. Няма основание за извеждане на такова „неписано“ в ЗДДС в съответната му за случая редакция като допълнително изискване за прилагане на специалния ред за облагане на доставката на стоки или услуги при публична продан и такова тълкуване на специалната изрична норма на данъчния закон се явява недопустимо при облагането дописване на нормата. Именно чл.131, ал.1 от ЗДДС е разпоредбата, която урежда кога тези специфични доставки са облагаеми и как се

процедира при тях, чл.83 от ППЗДДС урежда реквизитите към протокола, издаван от СИ, които в относимата редакция на нормативния акт (ДВ бр.6 от 22.01.2010г.) изискват данни само за длъжника, регистрирано лице (чл.83, ал.1, т.2) без разписано в нормата изискване да е собственик на вещта, а чл.59 от ППЗДДС препраща към общите изисквания за упражняване на правото, които не поставят условие длъжникът при публичната продажба да е собственикът на вещта, за да се приложи специфичният режим за облагане с ДДС. Разпоредбата на чл. 59 от ППЗДДС урежда възможността регистрирано лице (ревизираното лице е такова) да упражни своето право на приспадане на данъчен кредит въз основа на документа по чл. 83, ал. 1 (такъв документ е налице), при спазване на общите изисквания за упражняване на това право (наличието на такива не се оспорват). От общите изисквания за облагане с ДДС, в това число принципната облагаемост на доставки осъществени между регистрирани лица, не би могло да се извежда тълкуване на нормата на чл.131, ал.1 от ЗДДС в предишната ѝ редакция, тъй като при специфичния режим на облагане по реда на Глава четиринадесета се презумира дали и коя от доставките е облагаема или не и именно там, в уредбата на специфичния режим, се фиксират изискванията към тези доставки, за да се облагат с ДДС. Към момента на продажбите изискването, за да се приложи специфичният режим на облагането на доставката на стоки или услуги при публичната продажба, регламентиран в Глава четиринадесета на ЗДДС "Специфични случаи на доставки" е било длъжникът да е регистрирано по закона лице, разбира се и да се касае за публичната продажба с предмет продажбата на земя и сгради, които представляват облагаеми доставки по смисъла на ЗДДС. По последното не се спори.

Следва да се сподели аргументът на жалбоподателя, че нормата на чл.131, ал.1 от ЗДДС е материално-правна и същата, в спорното ѝ изменение, няма обратно действие. За да се приложи специфичният режим на облагане на доставката на стоки или услуги при публична продажба, извършена през м.09.2010г. е относима нормативната уредба на режима към тази дата, не ѝ последващи негови изменения, допълнения и уточнения. А тя както вече нееднократно се посочи изисква длъжникът (не с уточнението собственикът на вещта) да е регистрирано лице и в случая именно длъжникът е такова регистрирано лице.

Ето защо в случая ЧСИ с основание, произтичащо от действащата уредба на специфичният режим на облагането на доставката на стоки или услуги при публичната продажба, е бил длъжен да „начисли“ ДДС за публичната продажба на недвижими имоти на длъжника регистрирано лице, извършвайки действията, указани в чл.131, ал.1, т.1-4 от ЗДДС, ред. ДВ бр.113 от 2007г. и не е налице хипотезата на чл.70, ал.5 от ЗДДС, на която се позовават органите по приходите, за да откажат спорния данъчен кредит. След като документите по чл.83, ал.1 от ЗДДС са основателно и редовно издадени, и при наличие на общите изисквания за упражняване на данъчен кредит, за купувача регистрирано лице е налице правната възможност да упражни своето право на приспадане на данъчен кредит за тези покупки, за които е платил ДДС заедно с продажната цена на имотите и който ДДС е внесен от ЧСИ по бюджета на съответната ТД на НАП по регистрация на длъжника.

Въз основа на горното, небосновано с фактите по делото и относимата

към тях правна уредба, и съответно незаконосъобразно е отказано право на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя на основание на недоказана от органите по приходите хипотеза на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. РА е незаконосъобразен в оспорената му част, а жалбата основателна.

Що се отнася до позоваването от страна на жалбоподателя на нарушение на принципа на неутралност, основен за системата на ДДС и конкретно на решение по дело C-438/2009г. на СЕС съдът намира, че тук случаят е различен. В решението е дадено тълкуване на разпоредбата на член 17, параграф 6 от Шеста директива, сега чл.168, а) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета ("Доколкото стоките и услугите се използват за целите на неговата облагаема сделка, данъчнозадълженото лице има право да приспадне от дължимия данък: дължимия или платен на територията на страната данък върху добавената стойност за стоки, които са му доставени или предстои да му бъдат доставени, и за услугите, които са му доставени или предстои да му бъдат доставени от друго данъчнозадължено лице..."), че не допуска национална правна уредба, която изключва правото на приспадане на ДДС, платен от данъчнозадължено лице на друго данъчнозадължено лице, доставчик на услуги, когато последното не е регистрирано за целите на този данък. Следва да се има предвид, че посоченото тълкуване касае случай, в който доставката е между две данъчно задължени лица , но едното от тях доставчикът, макар и данъчно задължено лице, не се е регистрирало за целите на ДДС, а в тук разглеждания случай такова данъчно задължено лице е само купувачът, не и продавачите собственици на вещта, които са различни от длъжника и за които няма данни да са данъчно задължено лице по см. на чл.3 от ЗДДС. Специалното в настоящата хипотеза е, че при публичната продан доставката, имаща за свое съдържание прехвърляне на право на собственост върху недвижим имот, е между собственика, който може да е длъжника, но може да е и трето лице, и купувача, но участва и още едно лице - публичен или съдебен изпълнител, което осъществява самата продажба и тя приключва с извършването на последния акт по нея - възлагането. В този смисъл законодателят с изменението на чл.131, ал.1 на ЗДДС ДВ бр.94 от 2010г. е съобразил особеностите на публичната продан и е определил (с действие занапред), в кой случай същата е облагаема в зависимост от качество регистрирано лице на прехвърлителя на собствеността (а не само на длъжника). Но до това изменение на режима, както по-горе се изведе основния мотив на съда, следва да се съобразява изискването му да е регистрирано лице длъжникът, за чиито задължения се извършва публичната продан, без значение собственик ли е или не той на продаваната вещ.

Предвид изхода на спора, заявеното от жалбоподателя искане за присъждане на сторените по делото разноски, които се установяват платени общо 2 576 лв. (държавна такса 50 лв. (л.2) и адвокатското възнаграждение за съдебното обжалване, платено по банков път, 2 526 лв. (л.239-240)), следва да му бъдат присъдени така доказаните разноски за съдебното обжалване, като ответникът бъде осъден да заплати на жалбоподателя сумата им в размер на 2 576 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл.161, ал.1 от ДОПК, Административен съд – С. град, I – во отделение, 6-ти състав,

## **Р Е Ш И :**

**ОТМЕНЯ** по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], **Ревизионен акт № [ЕГН]/20.07.2011г.**, издаден от В. Д. Л., на длъжност инспектор по приходите в ТД на НАП - С., офис Изток **в обжалваната му част**, потвърдена с решение № 2242/12.12.2011г. на Директора на Дирекция "ОУИ"–С. при ЦУ на НАП, **с която на осн. чл.70, ал.5 от ЗДДС не е признато правото на приспадане на данъчен кредит за м.09.2010г.** общо в размер на **210 450 лв.** по 12 протокола по чл.83 от ППЗДДС, изд. по реда на чл.131, ал.1, т.2 от ЗДДС от ЧСИ „Л. и Г.” ДЗЗД.

**ОСЪЖДА** Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" – С. при ЦУ на НАП да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 2 576 (две хиляди петстотин седемдесет и шест) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:**  
**(Б. Б.)**